

Książka porusza bardzo ważny problem najnowszej historii Polski – mówi o czasopiśmie poza cenzurą, które zaczęło wychodzić w 1976 roku, jako odpowiedź środowiska pisarzy i intelektualistów na reżym cenzury i indoktrynacji ideologicznej. Po naszkicowaniu tła politycznego lat 1960-1970, opowiada o ludziach i działaniach, które przygotowały atmosferę wewnętrznej wolności i ostatecznie znalazły ukoronowanie w wielkim ruchu Solidarności.

Jedną z zalet książki jest bogactwo zebranego materiału. Autor dotarł do niemal wszystkich żyjących osób, które stanowiły redakcję „Zapisu” oraz publikowały w czasopiśmie, i do dokumentów wykazujących obecność tej grupy ludzi w polskiej opozycji demokratycznej. Dla czytelników interesujących się tematem i dla przyszłych badaczy jest to prawdziwy prezent! Książka jest dobrze zbudowana i jej części artykułują się logicznie wokół różnych aspektów: Historia powstania i spotkań redakcyjnych, biogramy pisarzy „Zapisu”, pismo „od kuchni”, w którym to rozdziale zostały opisane nie tylko praktyczne sprawy jak sporządzanie wydruku i dystrybucja egzemplarzy, lecz również podchody z milicją, wielokrotnie dokonującą rewizji, konfiskaty i zatrzymań osób zaangażowanych w prace „Zapisu”. Bardzo cennym uzupełnieniem książki są wywiady przeprowadzone w ostatnich latach z tymi ostatnimi; wywiady, w których dochodzą do głosu nie tylko wspomnienia, lecz i rozważania retrospekcyjne, niejednolite oceny zaangażowania sprzed lat. Książka dużo zawdzięcza obiektywnemu i bezstronnemu spojrzeniu autora i jego współpracownic na poruszaną problematykę. Inną zaletą jest umieszczenie bibliografii zawartości numerów „Zapisu”, która pozwala czytelnikowi zorientować się w poruszanych treściach. Dlatego przewiduję, że sama książka stanie się z kolei bardzo wartościowym i trwałym dokumentem historycznym.